

zakaj to je naša dolžnost, da postajamo toliko boljši in pridnejši, čimbolj se staramo.«

Ko so onidan zopet merili svojo ljubo deco, je vprašal Slavko ata: »Za koliko sem pa zrastel?« — Odgovor: »Še ne prav za dva centimetra!«

»In za koliko centimetrov sem postal pridnejši?«

Dobri oče polože roko sinku na srce in rekó: »To imaš pa zapisano tukajle notri. Vest piše natanko in zvesto. Le pridno čitaj! Z drugo besedo: Izprašuj redno vsak večer svojo vest in boš prav gotovo hitro rastel tudi v pridnosti in poštenosti!«

Imel sem dobre starše . . .

Pred tedni je pripeljal — tako piše duhovnik iz svetovnega mesta Buenos-Aires v Južni Ameriki — mogočen evropski parnik zopet veliko izseljencev v naše mesto. Prišli so iskat sreče v tujino. Takih izseljeniških parnikov prihaja k nam zelo veliko, včasih po več na dan; a z onim parnikom se je pripeljala tudi blaga oseba, o kateri bi vam, otroci Marijini, rad nekaj lepega razodel. — Kmalu po dohodu omenjenega parnika pride v cerkev vednega češčenja krepak možakar ter prosi, da bi se rad ponemško spovedal. Ta mož je prihajal potem vsak dan ob šestih k sv. obhajilu ter se je prav vzpodbudno obnašal. »Bil sem pozoren nanj,« tako piše dotični duhovnik. »In ker vem, da se nekateri priseljenci tedne in tedne potikajo po mestu brez službe in brez denarja, sem ga nekoč povabil na pogovor, da bi se prepričal o njegovih razmerah in da bi mu kako pomagal, če je v zadregi. Spoznal sem, da me je ljubi Jezus navdahnil s to mislijo. Izvedel sem namreč, da je ta mož Avstrijec, in sicer s Tirolskega doma in da nima tu nobenega znanca, ne priporočila. Pisal sem nato nekemu znanemu Švicarju, ki je tu že 40 let; pri njem je dobil ta dobri in značajni Tirolec, ki je v tujem, neznanem mestu tako odločno spoznaval svojo vero, takoj delo in pošten zaslužek.

Ker sem, prepričan po vsakdanjem sv. obhajilu tega moža, spoznal, da smo dobili v mesto dobrega in zanes-

ljivega katoličana, se mi je zdelo potrebno, da ga opozorim na nevarne družbe, na nevarne ljudi in časopise, da bi ga ne zavedli na opolzka pota in da ne bi trpelo njegovo iskreno versko prepričanje.

Dobri Tirolec mi je bil zelo hvaležen; pristavil je pa to-le: »O, jaz sem imel zelo dobre starše in učitelje, ki so me prav skrbno vzgojili. Hodil sem že vsekrižem po svetu, občeval sem z vsakojakimi ljudmi, toda vero sem, hvala Bogu, ohranil živo in neomajano. Bil sem že v krajih, kjer daleč naokrog ni bilo nobene katoliške cerkve in kjer nisem mogel izpolniti svojih verskih dolžnosti. Takrat sem svojo pobožnost opravil kar pod milim nebom...«

Kajne, ljubi otroci Marijini, da je to jako lepo. Ali veste, čemu sem vam to pripovedoval?... Kje je pa dobil ta dobri Tirolec moč, da se ni pokvaril med svetom, da je ostal vzor katoličana tudi v tujini? Sam je spričal: »O, imel sem dobre starše in učitelje...« In kaj so ga ti dobri vzgojitelji naučili?... Naučili so ga ljubiti Jezusa, ljubiti Marijo, zato pa je rad prihajal, kjerkoli je bil in kamor je prišel, k mizi Gospodovi, k sv. obhajilu. Tu je vir, kjer se je nasrkal odločnosti, stanovitnosti in vztrajnosti v veri in lepem življenju. Ta zgled pa tudi priča, koliko je vredna dobra vzgoja, koliko so vredni dobri in skrbni starši... Otroci Marijini! Zahvalite ljubega Boga, če imate take starše, in nikar se ne obnašajte trmasto, kadar čutijo starši potrebo, da vas morda malo pokarajo ali posvare. Pokažite takrat, da se znajo otroci Marijini ponižati, da znajo ceniti vrednost očetovih in materinih opominov, saj starši vse to store le radi tega, da bi vas dobro vzgojili. Kdo ve, če vas pot življenja ne bo zavedla v tujino, med nevarne ljudi. Takrat se boste potem s hvaležnostjo spominjali svojih skrbnih roditeljev in boste lahko zaklicali prav tako kakor ta čvrsti Tirolec: »Imel sem (imela sem) vzorne starše in učitelje, ki so me lepo vzgojili, zato sem ohranil vero in ostal zvest katoličan!«¹

A. Č.

¹ Emmanuel št. 3. 1914.

